

Ohlášky – neděle 10. 7. 2022

Dnes prožíváme **15. neděli v mezidobí.**

- Pondělí 11. 7. – **Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy**
- Pátek 15. 7. – **Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve**
- Příští neděle 17. 7. 2022 bude **16. neděle v mezidobí.**

- Od **9. do 14. srpna 2022** se v Hradci Králové koná **Celostátní setkání mládeže**. V sobotu 13. srpna je připravený **program také pro mladé rodiny**.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
-----------	-------------------------------

Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v 8:00

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 33 (2022)
10. 7. 2022

15. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Závist

Pozoruhodné podobenství, snad náročné k pochopení, se týká dělníků na vinici (srov. Mt 20,12). Hospodář je najal a smluvil s nimi denár na den. Během dne se ale přidali další a na poslední chvílku, odpoledne, ještě nějakí. Potom dostali všichni po denáru. Ti, co pracovali celý den, se cítili poškozeni, a to přesto, že smluvený denár dostali. Italský spisovatel Giovanni Papini napsal, že kdo neporozumí tomuto podobenství, nepochopí z Nového zákona nic. Hospodář řekl: Nesmím snad s tím, co je moje, dělat, co chci? Nesmím snad dát denár někomu třeba i bez jeho zásluhy? Spása je Boží dar, je zadarmo. Neboje tvé oko závistivé, že jsem dobrý? Bratr marnotratného syna by toto podobenství sotva pochopil. Když jsi dostal slíbené, proč nepřeješ také jiným? V Ježíšově blízkosti se naučíme chápat jeho zásady. Hlídáš-li bratra, zda nedostal víc, začneš závidět. Při pohledu na Krista pochopíš, že blaženější je dávat než brát.

(z knihy Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti)

Youcat (31. část)

Proč se křesťané dávají biřmovat? **Budeme mluvit o dobrodružství víry.** Je to Duch Svatý, kdo ti vlévá odvahu a sílu skočit po hlavě. O svátosti biřmování koluje jeden zlomyslný vtípek. Dva faráři se spolu baví o pohromě, jakou jim v kostele působí netopýři: „Už jsem vyzkoušel opravdu všechno možné,“ posteskne si první farář, „ale nedokážu je vypudit z kostela!“ Druhý jen mávne rukou: „Nic snazšího. Já ty netopýry biřmoval. Den nato se v kostele neobjevil už ani jediný!“ V tom vtipu se skrývá víc než pouhá špetka pravdy. Biřmování je spolu se křtem a eucharistií (prvním svatým přijímání) jednou ze tří iniciačních svátostí církve. Často se hovoří také o „svátosti začlenění do katolického společenství“ nebo o „svátosti křesťanské plnoletosti“. V tom případě však působí jako výsměch, jestliže jsou mladí jemným nátlakem postrkování k přijetí svátosti, o kterou zjevně nestojí nebo si s ní přinejmenším nevědí rady. Jinak by se

totiž po nich den poté neslehla zem. Jedni v této souvislosti hovoří o institucionalizované „lži“ a požadují, aby se s tímto přístupem hned skoncovalo. Jiní jsou trochu opatrnější a upozorňují na to, že jeden nikdy neví, co z Ducha Svatého se v těch mladých přece jen „uchytí“.

Co říká Písmo svaté o svátosti biřmování? Jestliže se domníváme, že při biřmování jde jen o mechanický a vyprázdněný rituál, nejspíš jsme na míle vzdáleni chápání a původnímu smyslu biřmování.

(z knihy Youcat: Kurz víry)

Sny, bludy, halucinace

Ze snů někdy lidé vyvozují dalekosáhlé závěry, ale úplně je podceňovat taky není dobré. Vidí-li někdo ve snu blízkého člověka, může to za určitých okolností opravdu být i znamením blížící se smrti. Lze toho dobře využít: „Vidíte, jakou máte výhodu? Maminka už na vás čeká. Přijde pan farář, a když budete mít Krista Pána v srdci, nebude problém se před ním ukázat jako před svým soudcem.“ Slabý zrak někdy vede k tomu, že člověk cosi zahlédne, tak jako hluchý cosi zaslechne. U člověka, který se neodnaučil podezírat, to může skončit až na psychiatrii. Bludy a halucinace je zbytečně vyvracet. Je to dokonce škodlivé, protože člověka urážíme tím, že mu nevěříme, a ztrácíme tak jeho důvěru. Tím bychom si cestu k němu zatarasili. Nelze ale ani souhlasit, protože by to byla lež. Leda formou humoru. Zachovat klid a rozvahu a předat to vyšší instanci: „Tak se spolu za ty zloděje pomodlíme a Pán Bůh to jistě vyřeší.“

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahují?)

7/ Proč žádat Boha o odpuštění prostřednictvím kněze? II

Jdeme jen trochu stranou a on si kleká přímo uprostřed parkoviště. Pokleknu vedle něj. Napravo nalevo kolem nás projíždějí auta. „Seš si jistě, že mi Bůh může odpustit?“

„Jo, tím jsem si naprosto jist. Já jako člověk nemám žádnou moc, ale jako kněz ti mohu dát Ježíšovo odpuštění. Vždyť on v evangeliu řekl: „Cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“

Leopold se tedy vyzpovídá. Toho dne jsem neulovil rybu, ale velrybu. Když mu udělím rozhřešení, vypadá, že se mu ulevilo, je uvolněný. On by rád, abychom ještě chvíli zůstali na místě a jen tak si povídali, ale musím se vrátit za ostatními misionáři. S dojetím ho opouštím.

Domníval jsem se, že tím náš příběh skončil, ale dočkám se ještě nečekaného pokračování.

V prosinci 2003 organizujeme podobnou evangelizaci v Avignonu. Biskup Mons. Cattenoz se sám rovněž vydává do ulic, aby svým příkladem povzbudil i ostatní přítomné kněze.

Jednou po návratu z evangelizace za mnou přichází jistá dívka z naší skupiny: „René-Lucu, to se hodí, že tě vidím. Potkali jsme na ulici nějakého pána, chtěl by se vyzpovídat, mohl bys?“

„Jistě. Kde je?“

„Támhle.“

Prstem ukáže na člověka stojícího poblíž oltáře. Leopold! Ihned ho poznávám, je to on. Nevím, co dělat, jsem zcela vyvedený z míry tou zvláštní souhrou okolností. Od původního místa našeho setkání, které se událo před sedmi měsíci, jsme teď tři sta kilometrů daleko. Do ulic jsme pokaždé vyrazili jenom na hodinu, a přece je to on! Než mi to všechno proběhne hlavou, přistoupí k němu jiný kněz a udělí mu svátost smíření. Potom za mnou přichází ta mladá dívka, která ho přivedla, která o našem předchozím setkání nic netuší, a povídá: „René-Lucu, víš, ten muž, kterého jsem potkala na ulici, jak se chtěl vyzpovídat, víš kdo?“

„Ano, naprosto přesně.“

„Je to skvělý, že jsme ho potkali. Říkal mi, že už se před nějakým časem zpovídal, ale nebyl si jistý, jestli mu Ježíš odpustil. Ale teď už si byl jistý, odcházel úplně v klidu. To je super, ne?“

O svém setkání s Leopoldem před několika měsíci se jí nezminím. „Jo, to je fakt super.“ Dalo by se říct, že Pán Bůh si jde vytrvale za svým!

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)
